

**5. októbra 2025 – 27. nedeľa v Cezročnom období – *Eucharistia, posila v odpustení a zmierení***  
**(kontext: odpustenie a zmierenie – znaky jubilea; bula *Spes non confudit*, 10)**

Drahí bratia a sestry,

na začiatku dnešného evanjelia sme počuli, ako apoštoli od Ježiša žiadajú pre seba väčšiu vieru. Túto prosbu by sme mohli zopakovať aj my v našej súčasnej realite: potrebujeme väčšiu vieru, aby sme mohli dôverovať, že Boh je v našom svete prítomný a koná aj napriek vojnám, násiliu, nespravodlivosti, napriek všetkým problémom a utrpeniu okolo nás. Potrebujeme si posilniť vieru, keď strácame ľudské istoty alebo keď máme pocit, že sme na všetko sami a nevidíme z toho východisko. Prečo však prosia o väčšiu vieru apoštoli? Oni pre Ježiša opustili všetko a trávajú svoj čas s ním, tak čo ich ešte môže trápiť? Odpoveď nachádzame v predchádzajúcom verši, kde ich Ježiš vyzýva: „Keď sa tvoj brat prehreší, pokarhaj ho! Ak sa obráti, odpusť mu! A keď sa aj sedem ráz za deň prehreší proti tebe a sedem ráz sa vráti k tebe a povie: »Ľutujem«, odpusť mu!“ (Lk 17, 3 – 4).

Pri tejto Ježišovej požiadavke si apoštoli uvedomujú, že z vlastných síl to nezvládnu, že ľudsky ich to presahuje. A nielen ich. Aj my sme už zažili, že keď nám niekto „šliapol na otlak“, dotkol sa citlivého miesta nášho zraneného ja, nechali sme sa strhnúť emóciami a namiesto hľadania riešenia sme sa usilovali poraziť ho, znemožniť a vyjsť z toho ako víťazi na jeho úkor. Keď sa na zlo odpovedá zlom, zranenia sa stupňujú a vzťahy sa zamotávajú. Z jedného prejavu nezvládnutého hnevu, agresie či nespravodlivosti sa môže spustiť lavína udalostí, ktorú je potom ťažké zastaviť. Čím viac tá lavína napreduje, tým viac sa v ľuďoch prehlbuje pocit krivdy, hnev a zatrpknutosť.

Neprijatie iných a nevraživosť sa v našej spoločnosti prejavujú aj v diskusiách v médiách a v komentároch na sociálnych sieťach. Nie sú to len vplyvy, ktoré na nás pôsobia zvonku; aj vo svojom vnútri sa presviedčame, ako ťažko nám občas padne v pokoji vypočuť človeka, ktorý má iný názor ako my. Niekedy nás zas premáha závisť a nepravosť voči ľuďom, ktorí nám síce neublížili, ale máme pocit, že majú príliš ľahký a bezstarostný život. Inokedy nevieme prijať, že nás niekto nechal dlhšie čakať a neprejavil nám takú pozornosť, akú sme si podľa nás zaslúžili. Tomu, kto nám spôsobil nejakú nepríjemnosť, to chceme dať čím skôr pocítiť... Prejavujeme svoju nespokojnosť, šomreme, nadávame, ohovárame... A tak dobrovoľne ostávame zavretí vo svojom vnútornom väzení, v ktorom si pestujeme zatrpknutosť, hnev a neodpustenie, kým náš vnútorný človek trpí a chradne.

Ježiš svojim učeníkom nesľúbil, že sa ich zlo vo svete nebude dotýkať, ani že s ním nebudú mať žiaden problém. V známom podobenstve povedal, že hoci „kúkol“ nepochádza od Boha, ale na pole ho zasial nepriateľ, aj tak tam bude spolu s pšenicom prítomný až do žatvy. Na inom mieste hovorí, že „nie je možné, aby neprišli pohoršenia, ale beda tomu, skrze koho prichádzajú!“ (Lk 17, 1).

Nie je teda v našich silách odstrániť zo sveta zlo, ale každý deň sa rozhodujeme, čo s ním urobíme vo svojom vlastnom srdci. Potrebujeme mať pred očami Ježiša – keď visel na kríži, dovolil, aby sa na ňom „rozbilo“ všetko zlo sveta a už sa nešírilo ďalej. Od ukrižovaného Ježiša nevychádzajú na svet žiadne hrozby, preklínanie či zatrpknutosť, len prosba o odpustenie: „Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia“ (Lk 23, 34).

Dnešné evanjelium nám pripomína, že odpustenie a túžba po zmierení nie sú ovocím našich ľudských schopností, ale sú postavené na viere v Ježiša, v moc jeho kríža a zmŕtvychvstania. Vierou môžeme prijať skutočnosť, že na Ježišovom kríži sa rozbila aj naša zloba, aj nám bolo odpustené množstvo hriechov. Obrazne je to v jednom evanjeliiovom podobenstve vyjadrené obrovskou sumou peňazí – desaťtisíc talentov. Od nás sa žiada odpustiť omnoho menej: len to, čím sa druhí previnili voči nám. Ako hovorí to isté podobenstvo, dá sa to prirovnať k neporovnateľne menšej sume – sto denárov. Akoby tým Ježiš chcel povedať, že ak odpúšťame druhým, nedávame zo svojho, ale z toho nesmierného bohatstva, ktoré nám získal tým, že na kríži zomrel za hriechy všetkých.

Pápež František vo svojej bule o vyhlásení Jubilea 2025 *Spes non confudit – Nádej nezahabuje* – píše, že v tomto jubilejnom roku sme povolaní stať sa hmatateľným znamením nádeje pre mnohých, ktorí žijú v ťažkých podmienkach. Myslel tým zvlášť na väzňov a navrhol vládam, aby im pomohli obnoviť nádej tým, že budú pre nich hľadať formy amnestie a odpustenia trestu. My však potrebujeme ísť ďalej. Ak máme v našom okolí ľudí, ktorých by sme chceli držať vo väzení svojho neodpustenia, môžeme sa rozhodnúť to zmeniť. Odpustenie nie je emócia, ale rozhodnutie, úkon vôle. Rozhodnutie odovzdať človeka, ktorý mi ublížil, Bohu, a tým uznať, že má rovnaké právo prijať Božie odpustenie ako ja. Je to aj rozhodnutie vyjsť z väzenia, v ktorom držíme samých seba tým, že sa považujeme za obeť iných.

Ježiš nám dáva dosť na to, aby sme neboli obeťou nikoho. Dokonca dosť na to, aby sme sa s tým mohli aj podeliť s druhými. Dost' odpustenia, lásky, dost' duchovných aj materiálnych dobier. Ježiš sám sa nám už stáročia dáva vo sviatosti Eucharistie: dáva sa, či máme pri jeho prijímaní dobrú alebo zlú náladu, či sme sústredení alebo nie. Stáva sa pre nás zraniteľný, odkázaný na to, ako ho prijmeme a čo s ním urobíme. Svätá Terezka z Lisieux pod obrázok Ježiša v Eucharistii napísala: „Nemôžem sa báť Boha, ktorý sa kvôli mne stal takým maličkým.“ Prijímame ho, aby sme si aj my mohli dovoliť byť zraniteľní vo vzťahu k druhým. Prijímame ho, aby aj v nás mohol byť pre nich láskou a milosrdenstvom. Prosme ho o to slovami dnešného responzóriového žalmu: „Pane, daj, aby sme počúvali tvoj hlas a nezatvrdzovali si srdcia“.

Pochválený buď Ježiš Kristus!